

КАК ДА ПРЕЖИВЯВАМЕ БОГА

Никола Димитров

Как да преживеем Бога

Да преживяваме Бога е едновременно толкова лесно и толкова трудно.

Лесно е, понеже е съвсем ясно какво трябва да направим, за да Го преживеем.

Трудно е, понеже гордостта ни не ни позволява да го направим.

Апостол Павел говори за човека, който знае какво трябва да направи, но в същото време изпитва огромна вътрешна борба с чувствата, мислите и плътта си, които постоянно се борят с това, което Бог иска от нас. Яков беше успешен по човешки, но нямаше удовлетворение, понеже знаеше, че върви срещу Бога и чак когато се пребори с гордостта си, започна истински да преживява Бога ежедневно.

Преживяването не е само вятър, облаци, дим, пушек, ангели, слава, тресене, неконтролируем плач и т.н. Дори най-известните хора в Библията са преживявали Бога по този начин само няколко пъти през целия си живот. Ако се

замисля, аз също съм преживявал Бога по този начин, с външно проявление, което физически ме е разтрисало, 3-4 пъти за 30 години непрестанно ходене с Бога. Така че, не говорим за този тип преживявания само, а за ежедневното преживяване на Бога.

Ежедневно решение

Единственият начин да преживяваме Бога ежедневно е ежедневно да вземаме решения да мислим, да говорим, да вярваме и да вършим нещата, които Бог мисли, говори, вярва и върши.

Всеки ден ще имаме възможност за много подобни решения. Колкото пъти на ден ни дойде да се ядосаме, разгневим или закоравим спрямо някого, но вместо това решим да простим и да забравим задното, веднага ще преживеем Бога, понеже Бог би простил и забравил, вместо да се ядоса, разгневи или закорави спрямо човека. Нали така? Бог е в прошката, а не в ядосването и затова, ако решим да простим, ще преживеем Бога.

Не един вярващ човек ми е казвал: *„Абе, Ники, като работиш сред светски и невярващи*

хора, знаеш ли колко е трудно да решиш да простиш и да не се ядосваш? Те са пълни идиоти“.

Чакайте сега. Кой говори да прощаваме на невярващите? Нашият проблем е, че ние не прощаваме на съпруга или съпругата си, които са вярващи; на майка си или баща си, които са вярващи; на брат си или сестра си, които са вярващи; на сина си или дъщеря си, които са вярващи; на братята и сестрите си в църквата, които са вярващи - къде отидохте чак при невярващите, има мнооооого време до тях :-)
Ние сме още в началото на това ходене с Бога - това са бебешките стъпки - да простим на най-близкия до нас човек.

Библията казва, че Бог е Дух и където обитава и управлява Святия Дух, там е истинската свобода. А където обитава и управлява Святия Дух, там знаете ли какво има?
Библията казва, че където е Святия Дух, там е: любов, радост, мир, вярност, дълготърпение, кротост, себеобуздание, благост, милосърдие.
Винаги когато решим да мислим, говорим, вярваме или действаме в любов, радост, мир, вярност, дълготърпение, кротост, себеобуздание, благост, милосърдие, ние ще преживяваме Бога. Колко е простичко, а?

Добре, ама Библията казва и, че обратното на Духа е плътта, а там където плътта обитава и управлява, там пък има знаете ли какво?

Блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, магьосничество, вражди, разпри, караници, ярости, партизанства, раздори, разцепления, завист, пиянства, пирувания и други подобни. Винаги когато решим да мислим, говорим, вярваме или действваме във вражди, разпри, караници, ярости, партизанства, раздори, разцепления, завист, пиянства, пирувания и други подобни, ние не преживяваме Бога, а преживяваме плътското и демоничното.

Какво означава да преживяваме Бога?

Означава да ходим с Бога; да ходим със Святия Дух. Библията казва, че с нашите мисли, думи, вярвания и действия ние можем или да угодим на Святия Дух, или да Го нараним.

Първи пример

Представете си, че вървим по улицата с най-добрия си приятел, партньор, роднина, съработник - някой на когото много държим и искрено обичаме и ни е грижа за него или нея. Ама наистина искаме да им угодим и наистина

не искаме да ги нараним и ако случайно ги нараним, ще се чувстваме ужасно в продължение на много време.

Сега, първа стъпка: трябва да се замислим имаме ли изобщо такъв човек, който толкова много да обичаме, че да не искаме в никакъв случай да нараним и ако го направим случайно, да се чувстваме ужасно в продължение на много време, или сме приели близките си за даденост. Ако кажем, че **нямаме** такъв човек на който толкова много да държим, тогава със сигурност никога не сме преживявали Бога, понеже Библията казва, че не е възможно човек да обича Бога, когото не е видял, ако преди това не е обикнал хората, които Бог поставя в живота му. Ако нямаме такъв човек, тогава няма да схванем и следващия пример:

Да кажем, че имаме такъв човек, когото в никакъв случай не искаме да нараним понеже това буквално ще ни унищожи - толкова ценен човек, че дори да спечелим спора спрямо него или нея, ако той или тя останат наранени, ние да се чувстваме не само, че сме загубили спора, ами и че целият ни живот няма смисъл, понеже сме наранили онзи, когото обичаме с цялото си сърце.

Та, вървим по улицата с този човек и да кажем, че той или тя имат рядко заболяване да не могат да издържат на силен шум. Ако чуят силен шум, това им причинява истинска болка. Ние го знаем много добре. Когато има трети човек с нас, винаги го предупреждаваме да не вдига шум, заради нашия приятел. Когато някой в далечината започне да вика, ние тичаме към него веднага и му казваме да не вика. Нали?

Добре, ако видим някой на отсрещната страна на тротоара, докато сме с нашия най-добър приятел, ще извикаме ли с пълно гърло: „Оооооо, как си, приятел?“ Не? Защо?

Втори пример

Ами, ето какво е ходенето със Святия Дух. Той истински и реално страда, боли Го и е наранен, изпитва осезаема болка, когато, вместо да решим да мислим, говорим, вярваме или действаме в любов, радост, мир, вярност, дълготърпение, кротост, себеобуздание, благост, милосърдие (както Той мисли, говори, вярва и действа), ние решаваме да мислим, говорим, вярваме или действаме във вражди, разпри, караници, ярости, партизанства, раздори, разцепления, завист, пиянства,

пирувания и други подобни (както дяволът мисли, говори, вярва и действа).

Така че, въпросът до който се свежда всичко е: държим ли достатъчно на Святия Дух, за да не Го нараняваме? Или предпочитаме да печелим всеки спор, да нараняваме другите стига ние да спечелим от това и да се почувстваме като победители. Това е.

Още един пример, понеже Святия Дух е оприличен на гълъб в Библията. Предполагам сте чували този пример, понеже не съм го измислил аз, но представете си, че на рамото ни кацне гълъб, ама красив, грациозен и желаещ да стои на рамото ни и представете си, че и ние искаме той да остане там колкото се може по-дълго.

Ще започнем ли да махаме неконтролируемо с ръце? Ще започнем ли да викаме? Ще започнем ли да бягаме? Не, нали? Вместо това ще вървим много внимателно, тихо и кротко, за да не изплашим гълъба. Ако искаме да го покажем на някой от отсрещния тротоар, ще викаме ли? Ако искаме някой да ни снима с него, ще подскачаме ли преди снимката? Не!

Това е ходенето със Святия Дух. Това е ежедневното преживяване на Бога.

Може да е трудно да простим. Може да е трудно да не се ядосаме. Може да е трудно да не искаме да си отмъстим. Може да е трудно да обърнем другата буза. Колкото и да е трудно, обаче, заслужава си да направим всичко възможно и да помолим Бога за онова, което не е възможно, само и само да запазим гълъба на рамото си и да не го нараним. Амин!

Бог да ви благослови!